

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13090>

Acceptarem el "Tu, calla!"? Revertim la repressió

- Actualitat - Articles opinió -

Publication date: dijous 14 de març de 2019

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

De la repressió, darrerament, se'n parla molt. En sentim xerrar a la ràdio, en llegim pàgines als diaris i hi ha algunes imatges que es repeteixen un cop i un altre a algunes televisions. Fins i tot, alguns dels que parlen de repressió són els mateixos que fa uns anys alçaven les porres i dictaven denúncies. Ahir i, encara, avui.

D'entrada, pot semblar positiu que se'n parli tant de la repressió. Fa uns anys, quan anàvem a determinats llocs i explicàvem el que ens passava a determinats col·lectius i moviments socials era inevitable veure moltes cares de sorpresa i incredibilitat. A una part de qui ens escoltava els semblàvem extraterrestres explicant històries fantàstiques de detencions, multes, agressions, empresonaments... D'altres simplement no ens escoltaven, ens ignoraven o ens assenyalaven com a marginals. Ara la repressió ocupa columnes d'opinió, titulars i converses de sobretaula.

En part hem avançat. Però aquest avenç aparent pot ser també una arma de doble fil. La repressió mai és innocent ni atzarosa. Respon a planificacions meditada de gent que té molt poder: tot un estat al darrere. Crec que és important que no deixem de tenir present aquest enunciat i que ens porta a ser conscients que moltes coses que ens passen no son fruit de la casualitat, quan parlem de temes repressius.

D'exemples en podem tenir molts. Moltes i molts de nosaltres tenim clar que l'aprovació de la Llei Mordassa i de la darrera reforma del Codi Penal tenien com a objectiu incrementar les mesures de control social i els mecanismes punitius. En aquest sentit, l'ambigüitat en el redactat de diverses parts de la Llei Mordassa busca reforçar de forma premeditada l'arbitrarietat de qui penalitza determinades conductes, dificultar la nostra defensa i enfortir el sentiment d'impunitat de qui ens l'aplica. Davant les imprecisions de la norma i de l'arbitrarietat de qui l'aplica, ens hem de sentir indefensos.

El bombardeig de mesures repressives de tot tipus busca, en si mateix, també el control social. Bateria de multes per utilitzar l'espai públic, denúncies per obrir la boca a les xarxes socials, més multes per fer fotografies, judicis penals per cada vegada més coses, empresonaments abans i després de sentències que sovint semblen tretes de novel·les de ciència ficció. De casos ens en venen molts a la memòria, tants que quasi semblen un bombardeig. Sabem que l'Estat busca sotmetre'ns a un autèntic estat de shock, per reiteració i superant les nostres pròpies expectatives d'allò que podia passar. Com deia, no cal posar exemples, en tenim molts.

A banda del shock, què persegueix la repressió amb tot això? Ens interessa identificar-ho per decidir com li fem front. Una és estendre la por. Sabem, i l'estat molt millor que nosaltres, que la por és la més forta de les cadenes i una arma de destrucció massiva contra la nostra voluntat de ser lliures. Una altra és aïllar qui pateix la repressió, o és susceptible de patir-la, de la resta de la societat, de la gent "normal". Això fa molts anys que passa. Fa temps algú em deia que mentre la Policia la torturava en una comissaria del Madrid dels anys 1970's, sentia com a fora la "gent normal" celebrava el Cap d'any. A nivell menys dramàtic ho veiem cada dia en molts altres exemples. I encara una tercera és provocar l'esgotament en qui pateix la repressió a fi de generar la seva desmobilització com a lluitadora.

Crec, però, que hi ha més finalitats darrera aquest embat repressiu. Qui reprimeix ho fa perquè té el poder: l'estat. I en fer-ho, imposa els paràmetres sobre els que s'analitza la realitat i, encara més greu, es defineix què es pot permetre i què no. És una obvietat que qui pot imposar com veiem el món, té sota control la nostra capacitat d'actuar. En aquest sentit, quan es persegueix una acció com a possibles injúries a la Corona, qui ho fa, imposa el fet que no ens podem "cagar" en el monarca, etc. I en la mesura en que ens situa davant un jutge, ens obliga a discutir si la conducta A o l'acció B és o no una injúria al Rei. Però no podem discutir de si és vàlid parlar d'injúries. La llei ja ha decidit que hi ha un seguit de coses, en relació al Rei, que són un delictes.

Acceptarem el "Tu, calla!"? Revertim la repressió

El mateix passa en tantes altres situacions: quan es persegueix organitzar un referèndum, o l'okupació d'un edifici en desús, o intentar frenar una agressió policial, etc. Quan tot això entra en un procés judicial, l'esclatxa de resposta que ens deixa el sistema és negar allò que hem fet (per exemple, ocupar un edifici) o argumentar que l'acció feta no encaixa dins el tipus penal que ens intenten imposar (que en realitat era una tancada i no una ocupació). Quan tot això passa, el debat públic ja l'ha guanyat l'estat que, a més, es pot permetre el luxe de ser clement i no condemnar-nos o fer-ho de manera limitada, perquè ja ens ha portat allà on volia. I així, passa a passa, anem perdent espais: pintar una paret és una violència inadmissible, alçar barreres d'un peatge un acte de terrorisme i interpel·lar a un policia perquè no apallissi a algú un atemptat a l'autoritat.

Arribats a aquest punt, potser cal repensar com fem front a aquest tsunami repressiu que any rere any sembla que guanya intensitat. Una opció és dedicar molts esforços a preparar els judicis. Bons advocats, temps de preparació, arguments, etc. Fent-ho entrem a en una roda el perímetre de la qual el defineix el propi estat que és qui, alhora, la fa girar. És a dir, ens obliga a parlar el llenguatge que ha triat i a reconèixer el resultat que el propi estat, sota la forma de sentència, acabarà imposant-nos. Pel camí, però, podem haver perdut la nostra acció col·lectiva que ens va portar a judici.

Una altra possibilitat és seguir sent com som. Seguir tallant carrers, alçant barreres, enfrontant els abusos policials i el feixisme, consolidant ocupacions.... En definitiva, desobeint activament la pròpia repressió. No som il·lusos i sabem que la primera reacció de l'estat serà multiplicar les multes, denúncies, judicis i condemnes. Però si davant d'això nosaltres hi oposem la nostra lluita, la nostra acció col·lectiva, en definitiva, la nostra política, contraposarem la nostra visió de la realitat a la de l'estat. Allà on la repressió assenyali la desobediència de qui impedeix un desnonament, nosaltres estarem mostrant la solidaritat davant l'especulació de la SAREB. On parlin de l'apologia del terrorisme de qui canta, nosaltres estarem destapant ben clarament la inhumanitat del sistema econòmic i polític. I així successivament.

Som moltes i molts. I la repressió la podem desbordar seguint sent com som. Mantenint els nostres plantejaments i les nostres activitats. Sent desobedients més en les accions i en els exemples que per les proclames. Perquè molt probablement, aquelles accions que realment són útils als nostres interessos són les que la repressió cerca penalitzar. I la millor manera de créixer és evidenciant la utilitat d'allò que fem, que no són simples proclames al vent.

* **Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya**

[Acceptarem el "Tu, calla!"? Revertim la repressió](#)

Tu, calla!
Sobre el dret a la llibertat d'expressió i manifestació
Laura Huerga i Blanca Busquets

Tu, calla!
Sobre el dret a la llibertat d'expressió i manifestació
Laura Huerga i Blanca Busquets

Presentació amb el professor a la UAB i Secretari General CGT Catalunya Ermengol Gassiot, el periodista de *La Directa* Jesús Rodríguez i les escriptores Laura Huerga i Blanca Busquets.

14 de març a les 19h, a la llibreria Synusia
Carrer Montserrat, 136, Terrassa.

Raig verd STOP 2013 synusia SAT

